

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. április 5.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

KRISZTUSBAN ÉS KRISZTUS ÁLTAL ISTEN ÍGÉRETEI

Énekek: 230; 167

Lekció: 2Korinthus 1,15-22

Alapige:

És ezzel a bizodalommal akartam előbb hozzátok menni, hogy másodízben nyerjetekek kegyelmet; és köztetek általmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét hozzátok térni vissza, és tőletek elkísértetni Júdeába. Hát ezt akarva, vajon könnyelműen cselekedtem-é? Vagy a mit akarok, test szerint akarom-é, hogy nálam az igen igen, és a nem nem legyen? De hű az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok nem volt igen és nem. Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, akit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem az igen lett ő benne. Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk. Aki pedig minket ti veletek egybe Krisztusban megerősít és megken minket, az Isten az; aki el is pecsételt minket, és a léleknek zálogát adta a mi szíveinkbe.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, imádunk téged, hódolunk előtted, magasztalunk, mert a váltság elvégeztetett, és köszönjük, hogy noha még van mit bevégezni, kiteljesíteni, de arra is reménységgel tekinthetünk. Ha a régiekre tekintünk vissza, láthatjuk, mit ígértél, mit teljesítettél be Jézus Krisztusban, Szentlelked és ígéd által hogyan végzed ezt ma is. Ha pedig előre tekintünk az ígéretekre, olyan nagy ajándék, hogy reménységgel bízhatunk, a reménység pedig bennün-

ket sem szégyenít meg. Köszönjük, Urunk, hogy mindez azért lehet, mert te az vagy, aki és akinek kijelentetted magad az igében.

Áldunk azért, hogy a nagyhéten annyiszor hallhattuk a te szavad. Köszönjük a kereszti evangéliumát és hálásak vagyunk az azóta olvasott igékért vagy a lelki testvéri közösségben kapott igei üzenetekért.

Urunk, az istentiszteleten imádkozunk a beteg testvéreinkért, azokért is, akik kórházban vannak, műtét előtt vagy után. Magasztalunk, hogy jó kezekben vannak tenálad, de arra kérünk, hogyha ide gondolnak, őket is hadd töltsse be az a szeretetközösség, amely tebenned bennünket is összeköt.

És köszönjük, hogy mi itt hallgathatjuk is a te igédet. Nem csupán értelmünkkel, hanem egész lényünkkel szeretnénk megragadni azt. Jézusért hallgassd meg könyörgésünket is, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

A 2. Korinthusi levél a *vigasztalás levele* címet hordozza a teológiai művekben. Pál apostolnak az egyik legszemélyesebb levele, ennél talán személyesebben a Filemonhoz írt levél egyetlen fejezetében írt. Nagyon sok személyes információt megoszt a korinthusiakkal, így mi is ismerhetjük ezeket. Ugyanakkor mivel a szerző nem Pál, hanem Isten, emlékszünk, Pál csupán a leírója a kijelentésnek, tehát ez ihletett kijelentés, és a legszemélyesebb emberi üzenetekben is mégis csak ott búvik az a mély igei titok, igei üzenet, amit ebben az újszövetségi levélben is közöl ott a korinthusiaknak akkor és ott, nekünk pedig itt és most.

Az üzenet miatt ki kell emelni, hogy Pál ezt a levelet nem a 21. századi eszközökkel írta, de próbáljuk úgy gondolni, mintha mi is írunk egy levelet akár a twitteren, facebookon, e-mailen vagy lehet, hogy éppen papírra vetjük a sorokat, a különböző elektronikus eszközökön keresztül – még a mobiltelefont nem is mondtam – nagyon könnyen és gyorsan lehet írni. Akár még hibázni is lehet, betűhibákat vagy szóhibákat ejteni, első felindulásból is lehet úgy hirtelen leírni dolgokat. Ezért különösen fontos, amikor ezt az újszövetségi levelet olvassuk és a mostani igeszakasznak az üzenete fényében is, hogy nem mindegy, hogy a modern kori levélírás szabályainak megfelelően vajon milyen embernek ismernek bennünket. Illetve milyen közösségnek ismernek, ha hallják, olvasák, amit mi is papírra vetünk. Mi nem kijelentést írunk, de majd látjuk, hogy mégis csak Isten szavát, kijelentését közvetítjük mi is.

Ebben a néhány versrészletben az apostol nagyon személyes megjegyzéseket tett az utazásával kapcsolatban, azután pedig nagyon mély igei igazságot jelentett ki. Számomra az egyik legkedvesebb vers a 20.: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.” Ez a vers minősítetten is hordozza azt az üzenetet, amit vizsgálunk ma. Nagyon egyszerű a képlet: hogyan látszik Pálnak, az apostolnak a szavahihetősége személyes életében, személyes megjegyzéseiben is, illetve hogyan látszik Isten szavahihetősége, megbízhatósága éppen az apostol megbízhatóságán keresztül is.

Amikor az apostol a levelet elkezdte, a szokásos köszöntéseken túl van, rögtön ott a 3. versben az 1. részben az egész levél témáját is megpendíti, mikor erről beszél: „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban...” – és folytatja.

Ő maga is vigasztalásra szorul. A legfájdalmasabb szomorúság és legkeményebb nyomorúság nem is az, amit például a 11. részében ennek a levélnek bővebben is kitar, hogy az ellenségek hogyan bántották őt, hanem amikor a lelki testvérei, a barátai viselkednek úgy, hogy az apostol szíve megszakad. Szeretett volna elmenni hozzájuk – az írásmagyarázók ezt emelik ki –, személyesen, találkozni velük milyen jó lenne, de úgy érezte, hogy inkább nem, mert amilyen fájdalom volt a szívében, úgy nem akart menni. A 2. részben olvassuk is.

A szeretett korinthusi gyülekezet tagjai gyakorlatilag kivétel nélkül hitelt adtak az apostolt támadók érvelésének. Azt mondták, hogy mivel megváltoztatta az útitervét, nem úgy történtek a dolgok Pállal, ahogy ő megígérte, tehát ő könnyelmű, állhatatlan, szava hihetetlen, egyáltalán nem megbízható, felelőtlen. Sokféle jelzővel lehet illetni, amikor a szavahihetőséggel, megbízhatósággal, hűséggel szembeni jellemzőket akarjuk megfogalmazni. Az ellenfelei egyébként, akik között hamis tanítók, apostolok is voltak – kiderül a levélből magából a végén –, kihasználták ezt az egyszerű emberi érvet a hétköznapiokból vett tapasztalat alapján, hogy az apostolsága, az apostoli tekintélye is ugyanilyen: megbízhatatlan. A szolgálata is tehát olyan, amilyen a személyisége. S a korinthusiak ezt elhitték, erről ír a felolvasott verseknek az elején.

Amikor ezt mondja: „...könnyelműen cselekedtem-é?” vagy pedig így fogalmaz: test szerint akarok valamit? – akkor arra a bűnös, valóban bűnös, felelőtlen, megbízhatatlan gondolkodásra, tettekre utal, ami a bűneset utáni világban a hívő bűnös embereket is jellemzi. Mert ne feledjük, mi is bűnös emberek vagyunk, csak hozzá lehet tenni az Úr kegyelméből ezt, hogy hívő, kegyelmet nyert bűnösök, szolgálók, apostolok, és Pálnak is biztos, hogy voltak a beszédében vétkek. És amikor ezekről ír, akkor jelzi két költői kérdést is föltéve, hogy most én ilyen voltam?

Pontosan az ellenkezőjét fogalmazza meg annak, mint amit ő maga később az Úr Jézus szavaként megtanulhatott a Máté evangéliuma 5. részének 37. versében így beszél az Úr: „Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; ami pedig ezeken felül vagy, a gonosztól vagy.” Illetve a Jakab levele 5. részének 12. versét sátorlajaujhelyi gyülekezeti táborunkban is az egyik nap hallhattuk magyarázatban. Ez az arameizmus vagy Pál számára ismerős igei gondolat, hogy kétszer mondani valamit, kiemeli a súlyát: igen igen, nem nem. De valaki megbízhatatlan: egyszer igent mond, egyszer nemet. Vagy nekem sajnos nagyon kedves ez, hogy nemigen. Nem merek se igent, se nemet mondani, és inkább ködösítés.

Nem szabad kihagynunk az önvizsgálat miatt, hogy gondoljunk a kampányidőszakra. Nem tudom, hogy mi hogy értékeljük a mai nap is hallott híreket. Akár a kormányoldal, akár az ellenzék politikusai nyilatkoznak valamit, meg-

bízhatónak értékeljük vagy pedig hát elég megbízhatatlan? És az, amilyennek értékeljük, befolyásolja majd a szavazatunkat is valószínűleg.

Itt hívő emberekről van szó, Isten népéről, és nagyon szomorú a jellemző, amit Pál mond, hogy milyennek tartották őt. Pontosan ezek miatt ő nagyon határozottan leírja, hogy ő szavahihető. Mindazt, amit leír negatív, kérdésként írja tulajdonképpen, hogy a korinthusiak gondolják végig, milyennek ismerték őt meg. Itt önmagában üzenetértéke van annak, hogy már nem is annyira az ő személyes élete dolgairól beszél, noha ez fontos, hanem arról, hogy milyennek ismerték meg, amikor apostoli tekintéllyel, Isten Lelkétől vezetve hirdette az ígét. Milyennek mutatkozott meg akkor az ő szava és viselkedése.

Kiderül az is, a folytatásból is látszik, hogy az útiterve megváltoztatása is igazából hűségből, szeretetből történt, a gyülekezet iránt érzett szeretete készítette arra, hogy változtasson az elgondolásán, tervén és inkább máskor megy hozzájuk, levelet ír nekik inkább. Pál apostol tehát a személyes életében is és apostoli szolgálatában is a szavahihetőségét akarja kiemelni. Személyes dolga-it, akaratát, tervét, gondolatát, Isten terve, akarata szerint, gondolatai szerint éli meg, és az Urától kapott küldetés, szolgálat érdekében, amiatt tesz mindent és mond mindent. Ennyire átérzi hívő emberként, noha nem tökéletes ember, de kegyelmet nyert bűnös és bűnös szolgálója az Úrnak, hogy a beszéde és a viselkedése megbízhatóságot, hűséget tükrözzön.

A hangsúlyt viszont mégsem arra teszi, ami az emberi okok, indokok voltak. Utal erre, de a hangsúly akkor is azon van számára, hogy én azért vagyok ilyen, mert az Úr szavahihetősége, hűsége, megbízhatósága alapján állok. S ha figyeltük a 15-22. versekben gyakorlatilag talán nem is volt olyan bibliai vers, ahol nem hangzott el valamilyen formában az Úrra való utalás, Istennek a személye, személyi tulajdonsága: Isten szavahihetősége, megbízhatósága, hűsége.

Itt megint hadd mondjam, önmagában bátorító, hogy a legegyszerűbb, hétköznapiabb helyzetre vonatkozó szavahihetőség és az Úr szolgálatában, az ő esetében apostoli szolgálatban megnyilvánuló szavahihetőség alapja Istennek a szavahihetősége. Mert ha a legmélyebb, legkomolyabb hívő ember, szolgáló is szavahihetőség tekintetében szenvedhet kudarcot, vétkezhet, hibázhat, de az alapja akkor is az ő életének, beszédének, viselkedésének Istennek a hűsége. „De hű az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok nem volt igen és nem.”

Mindegyik kommentáríró, Kálvin is megjegyzi, hogy itt egy esküformula hangzik: Isten a tanúm – lehetne így is mondani. Isten hűsége az alapja mindannak, amit most mondok. De akkor is áll az üzenet szempontjából, hogy Istennek az egyik legmélyebb és legtitokzatosabb isteni tökéletességét – jobb ezt így mondani, mint a tulajdonságát, a tulajdonság az olyan hétköznapias, a tökéletességben benne van a magyarban, hogy ez nem csupán valami tulajdonság, hanem a személynek a tökéletes volta, szentsége minőségileg ott van –, mutatja itt be: „hű az Isten”.

Talán emlékszünk, hogy a korinthusi levelekben ez többször is szerepel. Az 1. levél 1. rész 9. versében meg a 10. rész 13. versében például. A 10. részben a kísértésekkel kapcsolatban mondja, hogy: „de hű az Isten, aki nem hágy tite-

ket feljebb kísértetni...”, sőt a kimenekedést is megadja, még ha esetleg a kísértésben el is bukna a hívő ember. Az 1. részben pedig, amikor elsorolja, hogy a korinthusiak milyenek és nagyon szentek, nagyon az Úrei és úgy tűnne, mint hogyha szinte tökéletes gyülekezet, aztán a folytatásban kiderül, hogy dehogy is, viszont Isten hűsége, tökéletessége jellemzője az, ami a gyülekezet egészét is meghatározza.

Most gondoljuk el, hogy az apostol tényleg szinte sírt, biztos is, hogy sírt, mert le is írja: könnyhullatással. Annyira szomorú volt, hogy a gyülekezet mennyire nem szereti őt, és mennyire nem szereti az Urat, akit ő képvisel, mégis amikor rájuk tekintett, rájuk gondolt és akart velük találkozni, az töltötte be, hogy de az Úr hű, és az ő szavahihetőségének is tehát Isten hűsége az alapja.

Mikor pedig azt mondja hogy „beszédünk”, a folytatásból megtudtuk rögtön, hogy ez nem csupán valamilyen fajta hétköznapi beszéd, hanem a tanítás, az evangélium, amit – emlékszünk – Korinthusban 18 hónapon át képviselt, amikor ott volt gyülekezet alaptó misszionáriusként. Silvánus és Timótheus említése, munkatársai voltak, akik segítették azt a munkát ott a kezdeteknél, meg ne felejtsük el, hogy két-három tanú szavára megáll minden a zsidók gondolkodása, az ószövetségi ígék szempontjából, tehát három lelki szolgáló is a beszédet, a Krisztusról szóló evangéliumot hirdette.

Amikor a *beszédet* említi, akkor tehát azzal érvel, hogy a beszédünk, az igehirdetésünk is szavahihetőségünket igazolta. Ugyanígy jellemző a hétköznapi beszédünk is. Nincs semmi különbség. Emlékszünk, így szoktuk mondani: az élet igehirdetése. Nehogy félreértsük, de ezt a példát jó mondani, mert én most itt vagyok, hogy ami a szószéken hangzik prédikációban, ugyanúgy, ugyanolyan módon, megbízhatóan, hűséggel hangozzék nem szószéken is élve, beszélve. Azért akartam így figyelmeztetve szólni, hogy nehogy arra gondoljunk, hogy ez az igei üzenet csak a gyülekezeti lelki szolgálóknak szól. Minden egyes hívőnek, hiszen korinthusi gyülekezetről van szó. De a beszédünk, amit a hétköznapiakban megélünk, az tükrözi azt, ahogyan minősítetten az Úrról beszélünk akár igei alkalmat tartva is. Az élet igehirdetése.

Hogyha pedig az igehirdetést vagy prédikációt vesszük alapul, akkor a prédikációnak a központjában minek kell mindig lenni? Illetve hát nem is jó a kérdés, rossz kérdésre pedig nem lehet jó választ adni. Tehát kinek kell lenni? A Szentháromság Istennek és Jézusnak. Az élet istentisztelete, a száj istentisztelete, igehirdetése Szentháromság-központú és Krisztus-központú.

Itt a szövegben láttuk, hogy van szó Istenről, van szó Isten Fiáról, tehát az Isten az Atya, Isten Fia Jézus Krisztus, és hallottuk, hogy a Lélek zálogát adta. Ott van a Szentháromság titka az egyes versekben. Jézusról meg szinte beszélni se kell, mert hát annyira sugárzik, hogy mennyire Jézus Krisztusra koncentrál.

Látszik ugyanakkor az is a szövegből, az ősi szövegből még inkább, hogy Jézus személyében pedig az istenségét, isteni jellemzőit akarja kiemelni, mikor erről beszél, hogy „mert az Isten Fia Jézus Krisztus”.

A Zsidókhöz írt levél 13. rész 8. versében Jézussal kapcsolatban elmondja ugyanazt az isteni tökéletességet, ami a Szentháromság Isten atyai személyére

is jellemző. Ha elkezdem mondani, felolvasni, szerintem a testvérek tudják is folytatni: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” És nagyon meglepett, bár azért mivel gyerekkorom óta ismerem ezt az ígét, tudtam, hogy mi van fölötte, de olyan jó volt látni a Bibliában, ahogy készültem, hogy mi van előtte. Nem tudom, emlékszünk-e? Mi van ezelőtt, hogy: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz”? Itt is, ha elkezdem mondani, már ismerős lesz szerintem: „Emlékezzetek meg a ti elöljáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket.” Mert a ti elöljáróitok szavahihetők voltak. Nemcsak amikor ígét hirdettek, hanem minden egyszerű hétköznapi helyzetben.

„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” Jézusra fókuszál, Krisztus-központú, de amikor arról van szó, hogy az övéi hogy képviselik a világban, de most a gyülekezetben, illetve a gyülekezet hogy képviseli a világban meg a gyülekezetben, akkor olyan bátorító ezt látni, és olyan fontos ezt tudatosítani, hogy Jézus tökéletessége, hogy ő Isten, tehát ő hűség.

Jézusnak a hűsége miben látszódott? Miben látszódott Jézusnak a szavahihetősége, megbízhatósága? Hát mennyi történetet lehetne mondani! Én most csupán egyet hadd említsek. Szintén a nagyhét közelsége miatt jutott eszembe, hogy emlékszünk, hogy a feltámadott Jézus mikor változtatott útitervet az övéi miatt? Mi volt Jézus terve, aztán meg kellett változtatni az övéi miatt? Mit is mondott az asszonyoknak az angyal, amit aztán Jézus is megerősített? Most olvastuk Máté evangéliumában. Hova kellett menni a tanítványoknak? Galileába. Az angyal úgy mondta: mondjátok meg a tanítványainak. Jézus ennél sokkal személyesebben mondta, majd nézzük meg, ha nem hinnénk, mert én is szeretnék szavahihető lenni: mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek Galileába.

És mentek? Nem is hitték el, amit az asszonyok mondtak. Hát kik azok az asszonyok?! – már bocsánat a kifejezésért. Nem is hitték el, hogy feltámadt, hát hogy mentek volna Galileába. És akkor mit csinál Jézus? Most szeretném így mondani: Jézus kénytelen Jeruzsálemben megjeleni akkor az övéinek, mert hát nem mentek Galileába. Később mentek. De az biztos, hogy az asszonyoknak ezt mondta az angyal is és Jézus is, hogy a tanítványai menjenek Galileába, ott találkozom velük. És mivel nem mentek, akkor Jézus jött Jeruzsálembe.

Emlékszünk, hogy mivel Tamás nem volt ott és nem akart hinni. Tamás számára a tanítványtársak nem voltak szavahihetők, és természetesen ebben az is benne van, hogy Jézus sem volt szavahihető. Hiába mondta Jézus legalább háromszor nekik, hogy majd fel is támad. Meg emlékszünk, hogy ezt, hogy Galileában találkozom veletek, a Máté evangéliuma 26. részének a 32. versében olvassuk, ott nagycsütörtök estéjén elmondta nekik. Tamás nem hitt. Ezért Jézus megint bizonyos módon útitervet kénytelen változtatni csak Tamás miatt is jönni kell még egyszer. De ebben Jézusnak a hűsége, megbízhatósága hadd látszódjon.

Pál apostol pedig az Úr Jézusnak a jellemzőjét ebben akarja nagyon kiemelni, mikor így mondja: „Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, akit köztetek mi hir-

dettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem az igen lett ő benne.” Nem bizonytalan, megbízhatatlan tehát, hanem „az igen lett őbenne”. Az ősi szövegben a ’lett’, az ugyanolyan állítmányban van, mint amikor Jézus azt mondta, hogy elvégeztetett. Tehát egyszer s mindenkorra, múltat, jelent, jövőt meghatározó módon valami megtörtént. Az „igen lett”, az igen valósult meg őbenne. „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.”

Jézus szavahihetősége tehát, ahogyan ő megélte földi életében is, feltámadása után is, hogy az ígéretek beteljesedtek. Istennek valamennyi ígérete beteljesedett őbenne. Jézusnak az isteni személye, szavahihetősége, megbízhatósága, hűsége abban látszik, hogy semmilyen ígéret nem maradt el.

Megint a nagyhétre gondolva, és erre már én utaltam szószéken itt nem is olyan régen, hogy mi is volt az az utolsó ígéret, amit a kereszthalála véghezvitelében be kellett teljesíteni, mielőtt kimondhatta, hogy elvégeztetett, előtte valaminek még elvégeztetnie kellett. Ez is egy szó, egy szavas beszéde az Úrnak a kereszten: szomjazom. Aztán kap nedves szivacsot, amit a szájához adnak, hogy testi módon egy picit enyhítsék a szomjúságát, noha a szomjazom, az lelkileg is megvalósult. És miután ez megtörtént, mert eszébe jutott Jézusnak, meg tudta, hogy ennek be kell teljesedni, ezt is beteljesítette.

Ne felejtsük el, hogy az, hogy szomjazom, és hadd mondjam így, mert így könnyebb kimondani, egy pohár víz, hát az milyen egyszerű hétköznapi cselekedett, tett, meg kimondani azt, hogy szomjazom. A samáriai asszonynak azt mondta: adj innom. Jézus szava hétköznapiasan, nagyon hétköznapiasan egy pohár víz kérése, megvallása annak, hogy valami szükségem van, ez hányszor történik a hétköznapiakban. De még ebben is az Isten Fia „az igen lett őbenne” valóságát élte meg.

Amikor az ígéret kifejezés egyes számban áll az Újszövetség görög nyelvén, akkor az mindig a Messiás személyére utal, amikor többes számban, akkor mindig azokra a kincsekre, ajándékokra, amiket a Messiás személyéhez kapcsolódóan kapnak az övéi vagy amit meg kell, hogy tapasztaljanak az ellenségei is. És egyszerűen itt nem lehet kihagyni a Római levél 8. rész 32. versét, hogy Jézussal együtt mindent ad az Isten: „...hogyne ajándékozna vele együtt mindent minekünk”. Az Ószövetség héber nyelvén nincs ilyen szó, hogy ígéret. Emlékeztetőül hadd mondjam ezt is, nem olyan régen hallhattuk, hanem a szó, a beszéd mellett egy olyan jelző vagy kifejezés szerepel, ami arra utal, hogy ez most Istennek egy olyan szava, beszéde, amelyet ígéretképpen mond az ő népének. Ehhez kapcsolódóan a Zsidókhoz írt levél 6. részében említi, hogy például Ábrahámnak úgy tett ígéretet Isten Izsák feláldozása után, hogy még meg is esküdött. Esküvel tett ígéret. Ennyire erős az isteni tökéletesség, amikor Isten hűséges, szavahihető – és Jézus ilyen, mert ő tegnap, ma, örökké ugyanaz.

Jézusnak ez a tulajdonsága és mindaz, amit az övéinek ez a Jézus meg akart szerezni és meg is szerzett, olyan titokzatos, hogy még az angyalok se értetik meg igazán. A Péter 1. levele 1. részében van egy nagyon mély kijelentés, amiben az Úr részesíti az övéit: „Amely üdvösség felől tudakozódtak és nyo-

mozódtak a próféták, akik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek: Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelentette azt ki a Krisztusnak ő benünk levő Lelke, aki eleve bizonytságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről. Akiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nékünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek néktek azok, akik prédikáltak néktek az evangéliomot az egekből küldött Szent Lélek által; amikbe angyalok vágyakoznak betekinteni.”

Az angyalok csak vágyakoznak betekinteni valamibe, amit az ószövetségi próféták, ígehirdetők ígéreteképpen jövendöltek, de mivel ők ígéreteképpen tették, sok mindent megérthettek, de nem abban a teljességben, ahogy az újszövetségi nép, mi is, mert mi már Jézus után vagyunk, mindazok után, amit ő elvégzett és beteljesített. Az angyalok csak vágyakoznak betekinteni. Pál, a korinthusiak, mi is pasaréti hívó testvérek egyénként és közösségként valamit meg is élhetünk abból, amibe az angyalok csak vágyakoznak betekinteni, mert Istennek valamennyi ígérete Krisztusban lett igenné. Beteljesedett.

És bármennyire is szeretnék, még mindig nem mondhatok személyesebb jellemzőt, majd csak a végén, mert itt folytatta, ahogy a Károli-fordításban – mivel Károli egy olyan szövegvariánst használt, ahol ez áll – így folytatódik: „...és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk”. A mostani görög főszövegben az Újszövetség eredeti nyelvén a főszöveg azt jelenti, hogy az eredetibbnek tűnő kijelentés, mert amit most hallottunk a Károliból, ez is megáll, de az eredetibb főszövegben így szerepel, kezdem idézni, hogy hallhassuk az összefüggést: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné,...” – és így folytatódik – „...ezért őáltala is lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk”. „Ezért őáltala is lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.”

Az áment ki mondja ki? Mindig az Úr népe. Ott van tehát, hogy „mi általunk”. De halljuk, hogy az, hogy az Úr népe kimondja az áment arra, ami Istennek ígérete és Krisztusban igenné lett, ez is Krisztus által. Krisztus által nemcsak az ígéretnek a beteljesítése, hogy minden elvégeztetett, amit Isten megígért, és elvégez, ami még hátra van ezekből az ígéretekből – már nem sok, egyébként –, de az, hogy az ő népe akár egyénként vagy közösségként mindenre áment tud mondani örömmel, ez is Krisztus által.

Ez meghatóan bátorító üzenet, mert benne van az a hihetetlen nagy örömhír, hogy az, hogy számunkra Istennek az ígéretei, amiket látunk Jézusban beteljesedni, személyessé válnak, és ez meglátszik a szavahihetőségünkön, a megbízhatóságunkon, nemcsak a szolgálat, az ígehirdetés során, hanem a leg egyszerűbb hétköznapi helyzetekben is Krisztus által. Krisztus által.

Az áment, amikor kimondjuk, az ígéret, a beteljesedett ígéret vagy a még be nem teljesedett ígéret, de várjuk. Milyen ígéretre vár Isten népe Jézussal kapcsolatban, ami még nem teljesedett be? Sok vagy kevés? Magamat is vizsgálva, amikor készültem: milyennek érzed, amikor várni kell Isten bármelyik ígérete beteljesedésére? Mert itt a valamennyi ígéret – majd nézzük meg az egész Bibliából –, ó- és újszövetségi hívó nép személyes vagy közösségi ígéretei vannak, amikor nagyobb volumenre vonatkoznak az élet tekintetében, de vannak,

amelyek nagyon egyszerűek és hétköznapiak. Lásd Jézus esetében is láttuk. Valamennyi ígéret.

Benne van tehát az, amikor mi magunk már tapasztaljuk is, hogy Isten beteljesítette az ígéretet. Ilyenkor valószínű könnyebben mondjuk az áment, meg hála is elhangzik – majd énekeljük az énekben is nem sokára –, mert még tapasztaljuk is azt, hogy tényleg, az Isten megbízható, szavahihető. És jó ezeket elmondani, hogy milyen csoda történt. Tényleg az Úr megtette, amit mondott.

De mi van akkor, amikor nem? Mi van, amikor fájdalmas dolgok történnek? Mi van, amikor: meddig kell még várni az ígéret beteljesedésére, Uram? Vagy akkor miért mondtad, hogyha nem akarod beteljesíteni? És az ördög ilyenkor elkezd összezavarni, hogy biztos, nem is jól olvastam, biztos, csak becsapni akart. Minden össze-vissza van, minden olyan bizonytalan. Az Isten szava is megbízhatatlan, nem is merjük már olvasni, félünk tőle, mert jaj mi lesz, hogyha valami keményet olvasok megint. Érezzük, hogy nagyon megkavarja a kísértő az egész kérdést, nehogy már az legyen, hogy hű az Isten, aki ígért, és Krisztusban.

De Krisztus által a beteljesedés, és Krisztus által a beteljesedésnek az ünnepélyes megvallása, amikor áment mondok arra. Lehet, hogy sírva teszem, de áment mondok.

Egyszerűen most is ezt kell idézni, testvérek, Róma 8,28: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van...” – de ha itt megállunk, akkor hajlunk arra, hogy itt csak földi dolgok – „...mint akik az ő végzése szerint hivatalosak”. De hát itt nemcsak földi dolgok vannak, hanem ennél sokkal mélyebb, örökkévalóságban eldőlő titkok. Mert Krisztusban lett igenné és Krisztus által lett ámenné. A jó dolgok is meg a kevésbé jó dolgok. De tudjuk, hogy...

Pál maga is átélte ezt, amikor éppen a Korinthusi 2. levélben mondja el, 12. részben majd olvassuk nem sokára, hogy milyen hatalmas kijelentéseket kapott Istentől, óriási dolgokat láthatott, nem is tudja leírni, még ha akarná sem bírná, mert kimondhatatlan dolgok, és hogy el ne bizakodjon, tövis adatott a testébe, a sátán angyla. És valószínű nagyon sok áment mondott ő az imádságában, mert háromszor kérte Istentől, hogy vegye el a tövist. S talán Pál is úgy imádkozott, ahogy mi is szoktunk, hogy az imádságot befejezzük azzal, hogy ámen.

Mit is jelent az ámen? Úgy legyen. Bizony. Bizony, bizony mondom nektek – Jézus ezt többször mondta –, ott ámen, ámen az ősi nyelven. Úgy legyen, bizony.

De akkor miért kellett háromszor elmondania? Nem volt elég egyszer áment mondani arra, hogy: Uram, vedd el a tövist? Ugye érezzük, hogy Pál is mennyire kegyelemre szoruló bűnös ember volt és bűnös lelki vezető, amikor az a kérdés, hogy nem értem Istent. Aztán mikor hallotta az isteni ígéretet, azzal kezdi, hogy elég. Igen ám, de most világi, test szerinti, emberi, bűnös emberi logika szerinti elég vagy pedig az isteni logika szerinti elég? „Eleg néked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.”

És Pál apostol egyből megváltozik, mikor ezt már úgy tudta kimondani ámenként, ahogy itt a 2. Korinthusi levél 1. rész 20. versében látjuk – Krisztus

által –, akkor azt mondta, hogy én most már dicsekszem az erőtlenségeimmel, mert akkor vagyok erős. És Isten ebben mutatja meg a maga dicsőségét.

Jézus Krisztus által tehát fölzeng az ámen a hívő ember és a közösség, a gyülekezet szájából akkor is, amikor már beteljesedett az ígélet és ez látszik Jézusban, akkor is, amikor még nem. Akkor is, amikor a földi dolgok tekintetében nagyon kedves és szép dolgok, események, de akkor is, amikor – ahogy a Korinthusi 2. levélben látszik majd – vigasztalásra szorul az Úr népe, az Úr lelki vezetője.

Szombaton majd esküvő lesz. Minden esküvőn, amikor elhangzik az esküvői fogadalom, a végén ott szokott lenni, hogy ámen. Ezért jó egyszer megfogadni, igaz, hogy szeretlek és soha többet nem kell mondani. Vagy mondani kell? Hátha szavahihető a társam, akkor elég, ha egyszer kimondja. Ugye érezzük, hogy persze a fogadalomban elhangzik ünnepélyesen. De ami ott ünnepélyesen elhangzik, az a hétköznapiakban minden nap. Most ünnepélyesen vagy hétköznapi módon hangzik? Már nem a templomban talán, hanem lehet, hogy otthon. De amikor elhangzik az ámen, azt jelzi, hogy két fiatal vagy két régebb óta fiatal elmondja, hogy mit érzek, mit tartok veled kapcsolatban Krisztus által, Krisztusban. Mint a hívő emberek házasságkötése is így jellemző: az Úrban. És milyen öröm ilyenkor áment mondani a fogadalomtételben is.

Akik pedig esetleg egyedüllétben vannak – házasság előtt vagy házasság után bármi miatt is –, az egyedüllétben néha nagyon nehéz lehet az, hogy egyedül vagyok. Ebből lehet vicceket is csinálni, a legjobb humoristák, azok ezt ki szokták használni. És az egyedüllétben, amikor várni kell, és éppen nagyon nehéz a helyzet és áment mondani arra, ami az Úr ígérete. Micsoda ajándék, hogy függetlenül a körülményektől az Úr népe bizalma, mert megbízható az Úr és az ő embere.

S azzal fejeződik itt be a felolvasott igeverseknek az üzenete, hogy Isten még mindezekén túl is munkálkodik, a Szentháromság Isten, mert azt mondja, hogy ez az Isten meg is erősít, felken, megpecsétel és a Lélek zálogát adta. Lélek zálogát adta a Szentháromság Isten – az Atya, a Fiú és a Szentlélek. A zálog azt jelenti, hogy valamit már bírunk és ez biztosítja azt, hogy a jövőben is mennyi nagy kincs és ajándék lesz ezért. Ott van a Szentlélek, Isten szava, amely megbízható, amit a hívő ember megragadhat és ezt képviselheti hétköznapi módon is, meg ünnepélyesen is, amikor beszél az Úrról, és mindezt végső soron Isten dicsőségére.

Most visszaugrunk a 20. vershez: „az Isten dicsőségére miáltalunk”. Tetszik Istennek, a hűséges Istennek, hogy még bennünket is odavegyen maga mellé, hogy az én ígéreteim, amit Krisztusban teljesítek, Krisztus által lesz ámen né az enyéim hitében, szavain keresztül, az én ígéreteim dolgában, hogy én ki vagyok, vállalom őket, hogy általuk valósuljon meg, hogy az én dicsőségemre. Pál apostol ezt élte meg, Jézus ezt élte meg: minden Isten dicsőségére. De ez nem egy szomorú, kényszeredett megvallás, hanem boldog örömteli, látva az ígéreteket, amelyek már beteljesedtek, várva az ígéreteket, amelyek még nem teljesedtek be, mert Jézusra nézünk.

Pál szavahihetősége ilyen módon Isten szavahihetőségére mutat, mert ez az alapja az apostol megbízhatóságának, hűségének: Isten hűsége, a Szentháromság Isten hűsége Jézus Krisztusban és Jézus Krisztus által. Imádkozzunk azért, hogy mi is merjük ezt hinni, ahogy Pál apostol is tette!

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy te nem csupán kijelentetted ígéreteidet, a nagy ígéretet, a Messiásra vonatkozóan, hanem be is teljesítetted. Magasztalunk, Urunk, a még be nem teljesítettekért. Köszönjük, hogy ezeken keresztül is Jézushoz akarsz bennünket vonni. Áldunk ezért a csodáért. Köszönjük, hogy bízhatunk benned, rád bízhatjuk nemcsak magunkat, hanem szereteteinket, a gyülekezetet.

Bocsásd meg, kérünk, amikor imádságban olyan félve mondtuk az áment bármilyen témában is, de köszönjük, hogy mindenképp abban is erősítettél most minket, hogy lehet örvendezve bizalommal kimondani, hogy ámen, mert az Úr Jézust láthatjuk mindenben. Köszönjük, hogy egyedül őbenne lehet miénk az ígéret és az ígéretek. Őbenne viszont a miénk.

Urunk, kérünk, adj nekünk hűséget irántad, a gyülekezet iránt. Adj hűséget az imádságban, és adj hűséget a hétköznapi életben, hogy valóban szavunk is és tetteink is az élet istentiszteletét igazolják, amiben minden a te dicsőségedre történik.

Urunk, köszönjük neked, hogy a mostani igei üzenet fényében gondolhatunk a választásokra. Adj nekünk olyan vezetőket, akiket irányíthatsz. Bárcsak olyanok lennének, akik hitből teszik, amit tesznek. Kérünk téged, adj bölcsességet népünknek, felelősséget ebben.

Imádkozunk, hogy segítsd meg a határon túl élőket, minősítetten a kárpátaljaiakat. Urunk, nekik is legyen reménységük tebenned. Köszönjük, hogy őket sem szégyeníti meg a reménység, mert várhatják a te megoldásodat. Mi azt kérjük, add ott hamar.

Köszönjük, hogy beteg testvéreinket is – ahogy már az istentisztelet elején – a te hűségedre bízhatjuk. Köszönjük, hogy te adod a gyógyulást vagy te adod az elég kegyelmet számukra is.

Kérünk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg az Úr Jézusért.

Ámen.

167. ének

Crüger J., 1647.

Jöjj mond- junk há- la- szót Hű
Mert raj- tunk itt az Úr Nagy
száj- jal és hű szív- vel,
cso- da dol- got mí- vel. Már
a- nya öl- ben is Volt min- dig gond- ja rá- nk. A
sok jót, mely- lyel áld, Ki sem mond- hat- ja szá- nk.

2. Dús kincsből az Úr Jó békességet adjon, :/:
Hogy szívünkben a kedv Vig és derűs maradjon. Ne
hagyja híveit Bú-bajban sohasem; A rossztól óvja meg
Itt s túl ez életen.

3. Az Atyát és Fiút És a Szentlelket áldom; :/:
A menny Urát, kiben Szent egybe forrt a három; Aki
úgy szól ma is, Ahogy régente szólt, Nem változik:
az Ő, És az lesz, aki volt.

Rinckart Márton, 1586—1649.